

Traaw näta, mes soost läbikäüü nink aigu pite seda saap tahedambas tõmbama. Lükifest maad siinpool Pungeriä putut sa Jisaki keriku manu, mes Jõhwi keriku abikerik om. Siin elap üts imelik rahwaseltfikene. Meiderõiwa omma ni kui kunage Peterburi kubernemangu wenetalupoja rõiwa nink na kõnelewa ka hennekesken Benekelt; siski nema mõistwa ka Maakeelt nink omma meie usu rahwas. Ei tia ma digede, kas nema wanast pärismaarahwast olnu, kea aigu mõõda wene keelt ja moodu wõtnu pruufida. Sa olet jo esi Maamees nink tunnet Maarahwa eluwii, jo sa sis wõit ka parembide pärra, nõuda nink äratuta, määratsfest rahwa seltsist nema peas olema. Mõtle seda asja pärra, seeni kui Jõhwi alewide tulet! Jõhwi alew om päält näta õtse kui wäikene ilos liinakene. Sia tulewa kolm suurt postiteed koku: Rijaast, Tallinast nink Peterburist. Seepärast ei lõpe siin reisiäte käüki ei kunage otsa. Postitõlla nink woorimehe lätwa nink tulewa ütepuhku, nink Jõhwirahwas, et neil hainu nink kaaru willand om, yidawa palju hobesid nink teeniwa woorikäämifega hä tiik raha. Jõhwi talumehe omma ka enambast nõuka majamehe. Kats kolm priisket hobest mehel een, kui ta kerikun käüü, nink kummagi westifarmanin hõbeur nink siidiräti nink lindi ka bestel pääl ja ümbrel. Wast om õkwa keriku aig, kui sa johut mõõdaminema. Sis astu ka sisse kerikute, kae üliwanat kerikut, mes wääga kenaste om ehitetu, nink kuule tähelepandmifega seda selget jumalasõna, mes siin üts armas wana mees kuulutap, ke Tartu nink Wõru maal palju sõpru nink hääd mäletust om pärrajätnu. Wast tunnet wana armsat Karola Meiert ära, keda nüüd wastisen kotusen rahwas niisama armastap nink arwustap kui muste Wõrumaal. Ent kui sa äripäiwal Jõhwist mõõda johut, sis kulle pärra, kas wana sõber kodun om,

wai kas ta wäljasõitnu, ameti tõbb tallitama suure laia kihelfuna pääl, kos kats abikerikut om, kea ka tema hoole al saiswa. Peas ta kodun olema, sis astu julgede manu. Ta ei ole uhke, enge hä lahke mees, ke sinno armuga wastawõtap nink sulle mõnd hääd opust tee pääle ütten annap. Ent nüüd jätkem Jõhwi opetajat Sumalaga ja lähem jälle edesi! Maal om siinpool otsani tõine nägu, kui Tartu nink Wõru pool. Tee, lubjapae põhja pääl tetu, om kõwa nink lät kõrget mere randa mõõda paekalju pääl edesi, mes järsku mere poole allawaup. Sumal om seda kõrget kaljuweert siin merele tammis etesäednu nink merele käsku andnu (Job 38, 11): „Seeni maani peat sa tulema, ei mite eembale! Siist saani peawa so laine tõusma!“ Suwel om kõrge mere kalda päält wääga illos laia mere lainetamist näta; ent ka talwel kaep se, ke seda weel ei ole nännu, imetelemifega määrato suure mere pääle, mes talwe külm lume nink ea-waibaga om finnikatnu. Kui sa Jõhwist 12 wersta olet ära-käinu, läät sa Wokka jaamast mõõda. Säält om ka Wokka mõis näta, kensk pärisher kiik walla peremehi raharendi pääle om pandnu nink mõisatõbb sulastega tallitap, mes tema hennele tulusamb arway olewat, kui wanast teopäiwiga. Kos nurmemaa ni hä nink wägewa omma, kui siin, saap mõisnik raha kül jälle kätte, mes ta päiwiliste pääle kulutap, nink jääp ka weel mõni ruubel farmani; ent kun lahja maa omma, sääl ei massa kül, sedawii oma mõisat walitseda. Wokkast om weel päiwa teekond Narwabe. Edimält putume Sillawäe küla manu, üts wääga nägus küla mere weeren, kun suwitset ajal Sassa rahwas, enambest Peterburist, kokutulewa meren zuklema nink mere lähükese mõõda metsi jahutama nink wärsket lubwti sissetõmbama, mes liinarahwale nink mitmele tõbitsele paremb om,